

Quin món!

El futur és quelcom que em preocupa de debò. Nosaltres solem veure el futur com un temps on la tecnologia avanci, on el progrés sigui el millor, on visquem amb totes les comoditats possibles... Mirem el nostre futur d'una manera material, però... no ens adonem que en aquest món hi ha molts fets que són injustos, altres que provoquen errades garrafals, altres que són vergonyosos i n'hi ha que fan riure però que provoquen problemes, molts d'ells importants.

Els mitjans de comunicació, en general, ens informen de desgràcies i de coses gens agradables de veure o de sentir. Quan les sentim ens tapariem les orelles, o ens posariem a riure de la bestiesa que són. Ens informen poc, però, de coses més agradables i divertides, si més no més passables.

Sembla que s'ha posat de moda protestar per qualsevol cosa o fet, per més elemental que sigui, però ningú no intenta que això no passi, ningú no pensa en una bona solució. Estic segura que tots volem un medi ambient net i pur però... qui hi posa remei? Fa pocs dies els mitjans d'informació ens comunicaven que es volien posar uns abocadors de residus industrials a diferents comarques de la nostra Catalunya, i a totes elles hi va haver problemes per part dels habitants, protestaven i no esaven d'acord amb el pla. De segur que viure al costat d'uns abocadors de residus no és gaire de bon gust, però si volem viure amb un aire net, sense radiacions d'alguna manera s'ha d'arranjar, en algun lloc s'havien de posar.

Les vagues són contínues en el nostre país; de trens, de neteja, de taxis..., són serveis que necessita la població i no agrada el fet de no poder agafar el tren o el taxi per desplaçar-se, i fa llàstima veure un hospital tan brut, és un lloc que necessita higiene, o els carrers que hi ha ho estan prou.

És indigno saber que fa pocs dies algun hospital es declarés en vaga. En un hospital hi ha gent necessitada i no es pot abandonar, encara que sigui amb uns serveis mínims.

Els personatges constants en les manifestacions són els page-sos que es queixen de que amb el mercat comú es consumeixen els productes de l'estranger.

És clar que cadascú manifesta els seus drets, però és que a la més mínima tothom es manifesta. A vegades s'empra la violència, un altre tema molt actual i molt llastimós, amb la presència de la policia.

Dic que la violència és un tema actual i molt llastimós, perquè és cert. Hi ha moltes guerres a molts llocs, atemptats, i molta violència a l'esport; els nous "hooligans", fanàtics del futbol que abans han begut les seves cerveses i en un partit es presenten al camp exaltats, amb ganes de buscar merder. Això ho començà Anglaterra, gent que ja des de sempre ha sigut una mica buscarraons. A Brussel·les hi ha hagut tragèdies arrel d'això; centenars de persones mortes i famílies desfetes pels desastres.

Com es pot veure l'alcohol és un problema que afecta molt a tot el món; milers de joves moren cada any a tota la nostra terra, joves que en les discoteques beuen i només beuen. Cada vegada augmenta més l'existència d'aquests cosos que beuen per veure si

així es diverteixen més, "estem més contents" afirmen.

Molts dels pares d'aquests joves confien que ho passen bé d'una manera sana, veuen que els seus fills tarden i a la matinada reben una trucada molt llastimosa que destrossa la família "el seu fill ha tingut un accident de cotxe", "és mort". Fa pena veure com una societat que té tanta vida per endavant acaba fent-se malbé per l'alcohol.

Les drogues també afecten molt la joventut. És un problema molt greu. Hi corren molts diners. Nois que de petits han sigut molt bons minyons; de petits els pares ens van portant cap al bon camí en la nostra vida, però a una certa edat no s'adonen ja s'escapen de les mans. Uns segueixen igual, van canviant, però saben escollir, d'altres trien amistats, fumen, beuen, i més tard, no tots, acaben en el món de les drogues, una altra manera d'acabar amb la vida d'una persona. La droga cada vegada és més pura i fa més mal. Quan s'hi és posat ja no es pot deixar córrer.

En el món de la mafia, que preferiria més que no existís hi ha moltes altres coses de les quals ens lamentem: prostitució, homosexualitat, travestits...

Coses que a nosaltres no ens fan mal directament, si no hi tenim res a veure, però que fan malbé un món. Arrel de tot això ha aparegut el "SIDA", un element mortal, una malaltia de per vida, una altra preocupació més.

Es presenten problemes a les escoles quan se sap que algú la pateix, o simplement és portador de cossos.

Conflictes polítics n'hi ha hagut molts; el cas de Romania, sota el poder de Ceausescu, un president que mentre vivia d'allò més bé tenia la població destruïda, plena de misèria i de greus problemes, cas que acabà primer amb la mort de milers de ciutadans i més tard amb la mort del president i de la seva dona.

Ja és fort que els habitants de la R.F.A. hagin d'escapar pel seu compte cap a la R.D.A. per salvar-se del "Mur de Berlín", que feia molts anys els tenien empresonats, molta gent hi havia mort allà.

De desastres ecològics n'hi ha hagut molts, provocats principalment pel vessament de petroli als mars, milers de peixos i d'ocells morts i quelcom que no es pot entendre.

De fets en podria explicar molts ja que n'hi ha hagut la tira, el nostre és un món que s'està acabant, és un món que si no es procura arranjar acabarà destruït.

Penso que no només se n'han d'adonar conta els governs si no que nosaltres, els ciutadans mateixos hem de reflexionar sobre tot això, sobre els nostres actes i adonar-nos de que la vida és molt important. No podem morir a la carretera, ni amb les drogues... Hem de posar-hi seny.

Així tindrem un món que en el futur haurà canviat i ens adonarem que la tecnologia ja està bé però que no és el més important. No tants cotxes amb molta velocitat i més potència en el nostre cervell.

Núria Noguera

US RECOMANEM

"El cau dels mil dimonis"

d'Andreu Martín

El protagonista de la novel·la pensava passar unes vacances d'allò més tranquil·les, unes vacances inoblidables junt amb la seva enamorada i el seu millor amic, i a més a més a la fabulosa illa de Menorca, amb tot el sol del món per a ells, amb un cel d'allò més blau que es reflectia en un mar d'allò més transparent, un mar que convidava a practicar l'esport que ell més estimava i del qual ara en gaudia un equip nou de trinca, el submarinisme.

Però de cop i volta les més anhelades vacances poden convertir-se en un infern pavorós, poden transformar-se dins les entranyes de la màgica illa de Menorca, i a l'interior de les cavernes ens trobem ben amagat el tresor dels Templers, ens trobem que es genera l'energia que mou tota la màgia del món on trobem custodiant tots aquests tresors el terrible Braui, junt amb un drac i una serp, una serp mil·lenària que haurà de ser trepitjada per una dona. Ens endinsarem tots junts a córrer totes les aventures que trobarem al Cau dels mil dimonis, on hauré de passar les proves de l'Aire, del Foc, de l'Aigua i de la Terra per poder-ne sortir.

Unes aventures a través del món de l'insòlit, del món màgic que envolta la nostra vida i que tots intentem ocultar en les nostres llegendes, però el món màgic de cop i volta es rebeha contra tot i surt a la nostra recerca.

R. Sala

Vida privada

Tots tenim una vida a la que anomenem "vida privada", una vida que portem a terme en la nostra pròpia intimitat i que no volem que sigui objecte de xafarderies en veu d'estranyes; però els éssers humans tenim tendència a ficar-nos en la vida dels altres, i quan més populars siguin aquests altres més dret creiem tenir en remenar i remoure tots i cadascun dels seus passos.

Això passa per exemple en la vida del príncep d'Espanya, que ha hagut de queixar-se públicament per tal que la seva vida privada pugui ser una vida normal i corrent, i per tant que no hagi d'estar-se amagant tot el dia per si de cop i volta apareix per allà un periodista sensacionalista disposat a endossar-li una altra promesa. És trist que un jove no pugui, posem per cas, anar a donar un vol amb una amiga perquè ja totes les revistes del cor del país a l'endemà treuen amb grans titulars que "fulanito" ha estat vist amb una noia pel carrer de Gràcia, i tot seguit ja s'inventen el prometatge, el casament i tot el que faci falta en aquests

casos.

A ningú no li agradaria trobar-se en la pell d'aquestes persones, ja que la joventut d'avui dia canviem sovint de parella, i molts nois i noies es veurien en una portada de revista amb un suposat promès cada setmana.

La premsa sensacionalista compleix bé amb el seu objectiu, ser d'allò més indiscreta i xafardera, fent d'una simple discussió un cas de divorci, i d'una salutació formal un embolic de faldilles, portant de cop i volta a jovenetes desconegudes a la fama més absoluta per tan sols haver saludat a un ministre o algun personatge per l'estil. El més trist de tot no són però les revistes en si, el més trist és la demanda que tenen en el nostre país aquests tipus de revistes que fan res més que embolicar la troça cada cop més i fer als rics més rics, amb les conegudes exclusives, i als pobres més pobres i més xafarders.

Aquest gènere que es troba al món de la informació existeix per que nosaltres el mantenim i a la vegada cada cop volem

saber més coses sobre els que es troben més i més amunt, sense saber que són allà dalt perquè nosaltres els hi hem volgut posar, i cada cop volem saber més i més d'ells, sense saber on són els límits que hem de respectar, ja que com en totes les coses hi ha un límit, i la vida de tota persona ha de gaudir d'una certa intimitat.

A ningú no li agrada que els seus draps bruts surtin a fora al carrer, ara si són els dels altres ja poden anar sortint, i quan més bruts siguin millor, ja que més comentats seran i més podrem anar embolicant les coses amb la imaginació tan retorçada de la que gaudim.

Només espero que cap de nosaltres no tingui de quedar-se a casa per no haver de fugir de les persecucions constants dels fotògrafs i reporters, que no s'hagi de veure augmentats diverses vegades els seus problemes en les revistes, i que pugui gaudir d'una vida tranquil·la i plàcida, en la seva intimitat, sense cap mena d'entrebanc al respecte.

Carla Vidal

"Les paraules més silencioses són les que porten la tempesta, els pensaments que s'acosten com passes de colom dirigeixen el món".

F. Nietzsche